

българския, и румънското правителство, до като най-послѣ останахме съгласни: ний да съставимъ единъ проектъ за конвенция между насъ — българския комитетъ — и Румънското Правителство, и тѣ да съставятъ други, та въ слѣдующето засѣдание да се установи вече окончателната редакция на конвенцията ни.

До второто наше събрание членоветъ на нашия комитетъ отъ день-наденъ се умножаваха съ нови прозедити, между които си припомнямъ, бѣше и Кириякъ Цанковъ, младъ момъкъ, много ревностенъ да научи добръ българския языкъ, който не знаеше, като роденъ и порастналъ въ Виена. И така въ второто събрание се установи редакцията на конвенцията ни, която се подписа отъ насъ и отъ делегатитъ на румънския комитетъ. Оставаше само да се удобри отъ министерския съвѣтъ, да се рѣшиши на чисто и подпиши, въ два екземпляри, отъ министритъ и отъ насъ.

Тукъ вече се отвори дълга ходеница на младия К. Цанковъ отъ насъ до румънскитъ делегати, ту съ наши измѣнения, ту съ тѣхни поправки, и особено отъ Министра К. А. Росети. Най-послѣ и то се свърши; отъ двата екземпляри на конвенцията, подписани отъ министритъ и отъ насъ, единия остана у румънския комитетъ и другия у насъ, който и се предаде на съхранение у Ив. Грудова.

Не се мина много, Князь Каролъ бѣ припознатъ отъ силитъ, турскитъ войски отъ Русе се оттеглиха, страхътъ отъ окупацията се мина, а съ него наедно и нуждата отъ диверсия въ България, проектирана толкова ревностно, престана. Инакъ казано: Румъннитъ си оплѣтоха кошника и зарѣзаха по-нататакъ всѣко съ насъ сношение.

Тогива настана време да помислимъ сами за себе си, и въ едно наше събрание рѣшихме да продължимъ започнатото си дѣло, и на първи планъ, да се опита за съставлението на комитетски клонове въ нѣкои по-главни градове въ България. За тая цѣль се испратиха нарочно хора; за Шуменъ, знамъ, бѣ пратенъ Антонъ Сяровъ; азъ заявихъ желание за Търново, дѣто като Търновецъ имахъ и частна своя работа. Всичко това ставаше съ собственитъ помощи отъ членовитъ на комитета, тѣй като други срѣдства комитета ни не располагаше.

И тѣй азъ бѣхъ делегата на Тайния Центр. Българ. Комитетъ, отишелъ въ Търново, да урѣждамъ тамъ комитетски клонъ. Това беше презъ лѣтото на 1866.

Спомнямъ си за единъ епизодъ, който ми се случи въ Търново, хемъ смѣшенъ, хемъ назидателенъ, въ първитъ още дни на стигванието ми тамъ. Азъ намѣрихъ въ Търново интеллигентнитъ млади Българи че се братуватъ съ Турчята, пиятъ съ тѣхъ маслика и си пѣятъ: „Аманъ, аманъ багдатлъ“, та помислихъ, че само ученитъ, като хора съ авторитетъ и влияние могатъ да ги отбиятъ отъ тоя пѣтъ и да имъ внушатъ дълга къмъ отечеството. За това единъ день азъ се обърнахъ къмъ учителъ Никола Михайловски, като му казахъ, че искамъ да му съобща на самъ тайно една много важна работа, и той като изслуша предисловието ми, безъ да полюбопитствува по-нататкъ, каза ми: „Азъ се сѣщамъ,